

Eva de Wit
Een huis in
Frankrijk

Zomers rendez-vous van vier studievriendinnen

EEN HUIS IN FRANKRIJK

Eva de Wit

Een huis in Frankrijk

Uitgeverij Zomer & Keuning

Ik heb het zien aankomen, het is voorbij. Zij zag het blijkbaar niet, of ze wilde het niet zien. Naïef, dom? Ik weet het niet. Ze is een slimme meid, dus ik denk dat het een kwestie van struisvogelpolitiek was. Zoals een klein kind zijn ogen dichtdoet en denkt dat z'n moeder hem dan ook niet ziet.

Maar nu kan ze er niet langer omheen, de woorden zijn uitgesproken. Ik ben benieuwd wat de gevolgen zullen zijn. Voor haar, maar ook voor mij...

1

Melanie zit onder de grote parasol bij het zwembad. Er ligt een tijdschrift op haar schoot, maar ze leest geen letter. Telkens weer speelt zich de film af in haar hoofd. De film die helaas geen film is, maar de harde werkelijkheid.

Ach, eigenlijk zou ze niet verbaasd moeten zijn, ze had het immers kunnen zien aankomen? Toch heeft het haar verrast. Ze had wel iets verwacht, maar niet dit, en niet zo.

Als ze eerlijk is, weet ze dat ze haar kop in het zand heeft gestoken. Dat ze niet heeft willen zien wat steeds dreigender dichterbij kwam. Maar ze heeft het met die houding niet kunnen tegenhouden: Jean is weg en komt niet meer bij haar terug.

Veel erger nog, zichzelf moet weg. Weg van dit prachtige plekje, weg uit dit schitterende huis, weg uit dit mooie land wellicht... En de grote vraag is: waar moet ze naartoe? Die vraag houdt haar al twee dagen onafgebroken bezig.

Als haar maag knorrende geluiden begint te maken, staat ze

met een zucht op en loopt naar binnen. In de keuken kijkt ze in de koelkast. Nee, ze heeft geen zin om te koken. Dan maar een blik soep, dat is gemakkelijk en snel klaar.

Even later zit ze, nog steeds alleen, aan een hoekje van de grote eettafel op het terras. Voor haar staat een kom met aspergesoep, daarnaast een mandje met een half stokbrood en ook nog een glas droge witte wijn.

'*A votre santé, madame!*' mompelt ze en ze heft kort het glas alvorens een flinke slok te nemen. Dan legt ze haar hoofd op de tafel en barst in huilen uit.

Als ze eindelijk tot rust komt, is de soep koud geworden. Ze snuit haar neus in het papieren servetje dat onder het stokbrood lag en zucht diep. Die tranen hebben haar opgelucht, maar haar probleem is er niet mee opgelost. Toch voelt ze zich anders, beter dan de voorgaande dagen het geval geweest is.

Ze schuift de soepkom van zich af, neemt nog een flinke slok wijn en begint dan aan het stokbrood te knabbelen. Nadenken moet ze! En niet over wat gebeurd is, maar over wat er moet gáán gebeuren. Hoe moet ze verder met haar leven, wat zijn de mogelijkheden en hoe pakt ze het aan?

Ze schenkt zichzelf nog een glas van de wijn in en gaat met het laatste stukje stokbrood in haar hand weer in de gemakkelijke stoel onder de parasol zitten. Het is inmiddels acht uur, maar het is nog steeds warm. Wat is dat Franse klimaat toch heerlijk! Zal dat binnenkort ook verleden tijd zijn? Moet ze weer in het kille en koude Nederland gaan wonen?

Ze zucht. Vragen, vragen, vragen...

Even later betrapt ze zichzelf erop dat ze in gedachten toch weer terug is in het verleden. Haar eerste ontmoeting met Jean. Ze kwamen elkaar tegen in een kroegje in Parijs, de stad waar zij tijdens haar studie Frans stage liep. Ze raakten aan de praat en ze was direct geïmponeerd door zijn volwassen manier van praten. Hij was een man van de wereld en had flair. Ze vond hem inte-

ressant, juist ook omdat hij Frans was. Ze maakten een afspraak voor het volgende weekend, en aan het eind van die avond was ze tot over haar oren verliefd.

In de weken daarna stond hij soms opeens voor haar neus, om dan weer voor dagen te verdwijnen. Hij legde uit dat hij veel moest reizen voor zijn werk, hij handelde in kunst en antiek. Wat die ‘kunst’ precies inhield, daar is ze nooit echt achter gekomen, het bleef altijd vaag. Maar dat hij er goed aan verdiende, dat was zeker.

Na een jaar had Melanie de knoop doorgehakt. Ze was gestopt met haar studie en vertrok met Jean naar het prachtige, oude huis in Zuid-Frankrijk. Hij nam haar mee op zijn reizen door heel Europa, Amerika en Noord-Afrika. Ze logeerden in de mooiste hotels, waar zij overdag wat in het zwembad lag of ging winkelen in de voor haar nieuwe steden. 's Avonds dineerden ze samen en zaten tot laat in de bar van het hotel.

Maar de laatste jaren ging Jean steeds vaker alleen op reis. Dan had hij het ‘te druk’ om haar mee te nemen. Soms zat ze weken aaneen alleen in haar mooie huis in Frankrijk. Af en toe be kroop haar de twijfel: waar was Jean, en met wie? Maar als hij plotse ling weer thuiskwam, hadden ze heerlijke dagen met elkaar.

Het contact met vrienden en familie in Nederland was steeds minder geworden. In het begin was haar moeder een keer een paar dagen wezen logeren, maar toen Jean thuiskwam had hij de moeder van zijn geliefde duidelijk laten voelen dat haar aanwezigheid hier niet echt gewenst was. Daarna was mama al snel weer vertrokken, en sindsdien hield Melanie het contact maar een beetje af. Nu en dan gingen Jean en zij samen een paar dagen naar Nederland. Dan bezocht ze haar moeder. Dat was genoeg.

En vriendinnen? Dat was lastiger geweest. Ze had in Utrecht een trouwe vriendinnenclub gehad. Suus, Jessica, Nina en zichzelf, vier studenten Frans. ‘Vriendinnen voor het leven’ noemden ze zich in die goede tijd. Maar toen ze een relatie kreeg met Jean, veranderde dat al snel. De meiden waren kritisch en vonden Jean te oud en te glad, zoals ze haar onomwonden zeiden. En na haar

definitieve vertrek naar Frankrijk waren ook die contacten verwaterd.

Jean en zij waren veel op reis en de vriendinnen waren druk met hun studie, het studentenleventje en hun families.

In het begin gingen er nog regelmatig telefoontjes of e-mailberichten over en weer, maar ook dat werd minder – tot het helemaal stopte. Het enige wat overgebleven was, was een berichtje via Facebook rond de kerstdagen.

Zelf deed ze weinig of niks met social media. ‘Flauwekul,’ vond Jean, ‘de hele wereld hoeft niet te weten wat jij aan het doen bent.’

Maar de laatste tijd zit ze steeds vaker op Facebook om te lezen hoe het met de mensen van vroeger gaat.

Melanie zucht, genoeg gedroomd over vroeger! Ze moet plannen gaan maken. Want eergisteravond, toen Jean zijn snelle auto voor de deur had geparkeerd en het terras op was gelopen, had hij met een bijna nonchalant uitgesproken opmerking heel haar wereld op z’n kop gezet.

Hij had haar nauwelijks begroet, alleen even geknikt, alsof hij tien minuten in plaats van tien dagen was weggeweest. Daarna zei hij, zo nonchalant alsof hij een opmerking over het weer maakte: ‘Er gaan dingen veranderen. Ik heb dit huis aangemeld bij een makelaar voor de verhuur, over drie maanden moet je eruit zijn.’

‘Moet ik eruit zijn?’ had ze herhaald. ‘En jij dan? Ik bedoel, waar gaan we dan naartoe?’

Hij had haar met een koele blik aangekeken en geantwoord: ‘Ik heb mijn eigen plannen, dus die moet jij ook maar maken...’ Even leek het of hij aarzelde, maar toen zei hij: ‘Ik ga in Spanje wonen. Jij kunt natuurlijk je eigen spullen meenemen. Makeelaar Pierre Colet gaat een huurder voor me zoeken. Maar ik heb hem gezegd dat jij hier nog drie maanden kunt blijven wonen. Tenzij je natuurlijk al eerder vertrekt, maar dat mag je zelf weten.’

‘Maar...’

Jean luisterde al niet meer, hij was fluitend naar binnen gelopen.

Zij was sprakeloos achtergebleven op het terras. Het leek nauwelijks tot haar door te dringen wat hij gezegd had.

Het moest een flauwe grap van hem zijn. Zo meteen zou hij in een gemakkelijk zittende short en polo weer naar buiten komen, met een fles wijn en twee glazen. Dan zouden ze elkaar toedrinken en daarna samen naar binnen gaan, naar hun slaapkamer, om alle verloren tijd in te halen. Net als in het begin van hun verblijf hier in Frankrijk, als hij een keer alleen op reis was geweest.

Maar toen hij naar buiten kwam, droeg hij een mooie linnen broek en een schoon overhemd. In zijn hand had hij opnieuw de kleine reiskoffer.

‘Ik heb m’n was in de wasmand gedaan, hoor,’ zei hij. ‘Kijk jij er zelf even naar? Marie gooit soms de verkeerde dingen bij elkaar.’

Daarna was hij blijven staan, hij had de koffer op de grond gezet en het leek of het opeens tot hem doordrong dat zij van streek was geraakt door zijn woorden.

Hij deed een stap in haar richting en bleef toen weer staan.

‘Ga je bij Mercedes wonen?’ Ze had moeite de woorden uit te spreken.

‘Overvalt het je?’ vroeg hij en zijn stem klonk even wat zachter. Zonder op haar reactie te wachten, ging hij verder: ‘Kom op, Melanie, je wist toch dat dit eraan zat te komen? Het vuur was er allang uit bij ons, toch? We hebben leuke jaren gehad, maar nu is het tijd voor wat nieuws. Voor jou ook, je houdt immers zo van nieuwe uitdagingen? Misschien kun je je studie weer oppakken of zo...’

Hij pakte de koffer weer op van de grond. ‘Neem rustig je tijd, zoals ik al zei. Je hebt drie maanden om iets anders te zoeken. In die tijd kun je gewoon hier wonen en leven zoals je gewend bent. En je auto mag je natuurlijk houden, dat was immers een cadeautje voor je verjaardag van vorig jaar. We zijn de komende

zes weken in Amerika, daarna kom ik wel weer even langs om te kijken hoever je bent en of er nog dingen zijn waarover we moeten praten. En natuurlijk de rest van mijn kleding en zo ophalen. Ik wil het huis gemeubileerd gaan verhuren, Mercedes heeft haar eigen huis en inrichting. Dus er zijn beslist nog wel dingen die hier straks overbodig zijn, die kun je ook meenemen. We hebben goede jaren gehad samen, toch?’

Even had hij zijn hand naar haar uitgestoken en haar over haar wang gestreeld.

Maar voor ze had kunnen reageren, had hij alweer een stap naar achteren gedaan en terwijl hij de koffer overpakte in zijn andere hand, zei hij wat gehaast: ‘Maar nu moet ik gaan. Ik moet... nog iemand ophalen en over drie uur vliegen we. *Au revoir.*’

‘We zijn de komende zes weken in Amerika... over drie uur vliegen we...’ Die woorden bleven maar door haar hoofd gaan. Jean en Mercedes...

Ze was even stil blijven zitten. Daarna had ze het eerste wat ze in haar handen kreeg, een dure porseleinen vaas, met alle kracht tegen de vloertegels van het terras gesmeten. Het had haar niet eens opgelucht. Toen had ze allerlei lelijke scheldwoorden geroepen, maar ook dat gaf geen verlichting. Zodra ze eindelijk weer stil was, hoorde ze de krekels in het gras vrolijk sjirpen, alsof er niets veranderd was.

Maar alles was veranderd!

‘Je kunt natuurlijk je eigen spullen meenemen.’ Ja, dat had hij ook gezegd. Maar... ze heeft weinig anders dan haar kleding en wat sieraden die ze in de loop van de tijd van hem kreeg. Verder heeft ze niks. Heel haar bezit past in hooguit twee koffers.

Als ze later in bed ligt, het grote bed in de luxueuze slaapkamer, malen haar gedachten nog steeds door. Drie maanden... waar moet ze toch naartoe?

O Jean, wat doe je me toch aan? Hij zat nu waarschijnlijk met Mercedes op een terrasje. Mercedes! Alleen die naam al maakte

haar kwaad. Toen ze een halfjaar geleden op een feest kennismaakte met de knappe zwartharige, had Melanie direct een hekel aan haar gehad. Waarschijnlijk kwam dat door de toon waarop Jean hen aan elkaar voorstelde, de blik in zijn ogen waarmee hij naar die vrouw keek.

Ach, eigenlijk had ze toen al geweten dat het voorbij was tussen Jean en haar, maar ze had geweigerd die gedachte toe te laten.

Eergisteren heeft ze de zekerheid gekregen. Het is echt voorbij.

Lang ligt ze in het bed te woelen, en ten slotte moet ze zichzelf toegeven dat ze meer bezorgd is over haar toekomst dan dat ze treurt om de breuk met Jean. Ze slaapt onrustig en als ze al slaapt, heeft ze verwarde dromen.

De volgende ochtend is ze al vroeg wakker en met haar handen onder haar hoofd blijft ze stil op haar rug liggen. Opnieuw komen de herinneringen aan de afgelopen jaren boven.

Was ze maar zuiniger geweest op de vriendschappen die ze vroeger had, dan waren er nu mensen geweest om op terug te vallen.

Maar heel haar wereld had bestaan uit Jean, hun huis en hun reizen.

Haar gedachten gaan ook naar haar drie vriendinnen Jessica, Nina en Suus. Ook de contacten met hen heeft ze natuurlijk schromelijk verwaarloosd. Eén mailtje in december, daar kan geen vriendschap op leven.

Binnenkort zal ze terug moeten naar Nederland. Zal ze die vriendinnen dan weer gaan opzoeken?

Opeens is ze zich ervan bewust dat ze hen eigenlijk best heeft gemist, die afgelopen jaren. Of denkt ze dat maar, omdat ze verder niemand meer heeft?

Maar dan bedenkt ze dat die drie waarschijnlijk echt niet meer op haar zitten te wachten. Ook hun levens zijn verdergegaan. Door de berichtjes op Facebook weet ze dat het goed met hen

gaat. Ze hebben leuke banen en Suus heeft zelfs al een gezinnetje met twee kinderen. Moet zij dan als mislukte zielenpoot weer contact zoeken? Nee, daar voelt ze niks voor.

Familie heeft ze ook nauwelijks. Mama leeft nog, maar is sinds enkele maanden opgenomen in een verpleeghuis. Ze heeft de ziekte van Alzheimer en het proces gaat akelig snel.

Broers of zussen heeft ze niet. Zij was, zoals haar moeder vaak gekscherend zei, een cadeautje op haar oude dag geweest. Mama was zesenvertig en haar vader zelfs al tweeënvijftig, toen zij totaal onverwachts haar komst aankondigde.

Nu voor het eerst mist ze broers of zussen. Misschien zou het dan anders zijn. Maar ze heeft niemand, behalve een paar neven. En ja, een paar oude vriendinnen, die dus waarschijnlijk weinig behoefte meer hebben om haar in hun leven opnieuw een plekje te geven.

Melanie blijft in bed liggen tot ze Marie, de huishoudelijke hulp, hoort binnenkomen. Ze denkt meteen weer aan de opmerking van Jean wat betreft zijn overhemd in de wasmand. Ze had daar door al de consternatie niet meer aan gedacht. Marie zou het intussen waarschijnlijk al gewassen hebben.

Poeh, hij kan me wat, denkt ze opstandig. Laat Marie dat dure overhemd maar lekker bij de donkere was stoppen, ik steek geen vinger meer uit naar zijn kleding.

Opeens voelt ze zich kwaad worden. Voor z'n was zorgen? Niks ervan, ze gaat voor zichzelf zorgen, ze gaat eruit halen wat erin zit, de komende tijd.

'*Bonjour, madame.*' Marie is druk in de keuken als Melanie haar hoofd om de hoek van de deur steekt.

'*Bonjour, Marie,*' antwoordt Melanie en ze loopt direct door naar buiten. Daar staat de zon alweer aardig hoog aan de hemel. Het wordt weer een prachtige dag.

'*Café au lait?*' Marie komt achter haar aan naar buiten met een kopje koffie, dat ze op de terrastafel neerzet.

'*Merci, Marie.*'

O, wat zal ze dit allemaal gaan missen! De dingen die tot voor kort nog zo gewoon leken, krijgen opeens een heel andere betekenis. De luxe waarin ze de afgelopen jaren heeft geleefd, is niet langer vanzelfsprekend.

Nog drie maanden, en dan...?

Als ze haar koffie op heeft, gaat ze naar binnen om een douche te nemen en zich aan te kleden. Daarna moet ze maar achter de laptop gaan zitten en eens gaan zoeken naar de mogelijkheden van een baan, hetzij hier, hetzij in Nederland. Maar waar in vredesnaam te beginnen...

Na een halfuurtje geeft ze het op. Het heeft weinig zin om zomaar lukraak vacatures te bekijken als ze niet eens weet wat ze wil of kan gaan doen. Sterker nog, ze weet niet eens in welk land ze wil wonen en werken, Nederland of Frankrijk.

Ze staart naar het scherm zonder iets te zien en denkt na over dat laatste. Weer in Nederland wonen?

'Nee!' zegt ze dan hardop. 'Niks ervan, ik ga niet terug, ik blijf in elk geval hier!'

Ziezo, dat is alvast één knoop die is doorgehakt. Maar verder?

Ze surft opnieuw wat rond op het internet. Wat wil ze eigenlijk? Haar studie Frans weer oppakken? Misschien is dat nog helemaal niet zo gek. Door haar jarenlange verblijf in dit land spreekt ze de taal vloeiend. Het moet een eenvoudige zaak zijn om haar oude studie weer op te pakken en dat laatste jaar alsnog te doen.

Maar onmiddellijk komt die ene vraag weer boven: waar moet ze van leven en waar moet ze wonen? En kan ze vanuit Frankrijk die opleiding afmaken?

Pff, wat een gedoe! En dat is allemaal de schuld van die vreselijke Mercedes. Als zij niet in het leven van Jean was gekomen, was dit allemaal niet nodig geweest. Toch?

Ach, als Melanie eerlijk is tegen zichzelf, weet ze dat dit vroeg of laat toch gekomen was. Want daarin sprak Jean wel de waarheid, maandagavond. Het vuur tussen hen was inderdaad al lang

gedoofd. Ze was het laatste jaar niet veel meer dan zijn huishoudster, degene die op het huis paste als hij op reis was. Degene die zorgde dat zijn kleding in orde was, degene die nog slechts een enkele keer het bed met hem deelde. En zelfs als dat gebeurde, was het anders dan tevoren.

Zwijgend had ze geaccepteerd dat zijn overhemd de geur meedroeg van een parfum dat het hare niet was. Dat er soms een lange, donkere haar aan zijn kleding hing. Ze had nooit wat gevraagd, nooit een opmerking daarover gemaakt. Ze was immers veel te bang dat ze woorden te horen zou krijgen die ze niet wilde horen?

Kom, genoeg gepiekerd! Ze gaat haar bikini aantrekken en lekker wat dobberen in het zwembad. Ze kan beter genieten van de tijd die ze hier nog heeft, de tijd uitkopen. Er komt heus wel een oplossing!

Vijf minuten later ligt ze op haar buik op een luchtbed, dat haar zachtjes heen en weer wiegt in het water van het zwembad. Vanuit het huis klinkt het geluid van de stofzuiger, Marie pakt flink aan.

Marie is echt een vrouw uit duizenden, een juweel! Vijf dagen in de week komt ze 's morgens aangelopen en gaat ze aan de slag in het huis. Ze poetst en boent, wast en strijkt, en niet te vergeten: ze maakt de heerlijkste warme lunches klaar die je je maar kunt voorstellen. Om halfdrie gaat ze weer weg.

Toen Melanie voor het eerst hier kwam, was Marie er al. Ze is als het ware een deel van het huis. Melanie heeft eigenlijk geen idee waar Marie woont of hoe haar privéleven eruitziet. Marie is er altijd en dat is haar genoeg. Het enige nadeel van de werkster is, zo vindt Melanie, dat de vrouw altijd zingt tijdens haar werkzaamheden. Alleen als ze bezig is in een vertrek waar Jean of Melanie op dat moment ook is, is ze stil. Maar eenmaal weer alleen, klinkt het gezang weer door het huis.

Ook nu hoort Melanie haar weer jubelen. *A Toi la Gloire*, klinkt het. Irritant!

Langzaam peddelt ze met haar handen door het water, zodat het luchtbed naar de andere kant van het zwembad drijft. Maar echt genieten kan ze niet, haar hoofd zit te vol met zorgen.

Later ligt ze op een ligbed onder de parasol, haar gedachten komen maar niet tot rust. Wat moet ze als eerste doen? Ja, een plek zoeken om te wonen. Maar hoe komt ze aan woonruimte, hoe komt ze aan contacten? Dat is de grote vraag.

Dan springt ze op van het ligbed. Klaar! Stoppen met al dat getob en die zorgen. Drie maanden heeft ze de tijd nog, een zee van tijd. Voorlopig gaat ze genieten van de zon en de luxe die ze nog heeft.

Er begint zomaar een mooi plannetje te groeien. Er verschijnt een glimlachje om haar mond. Ja, dat gaat ze doen. Pluk de dag! Dat is haar motto tenslotte.

Terwijl Marie haar verwent met nog een kopje koffie en daar een bordje met een heerlijke chocolade éclair naast zet, gaat Melanie in een luchtig zonnejurkje achter haar laptop zitten. Even denkt ze na, dan begint ze een mail te tikken.

Lieve vriendinnen,

Hoe gaat het toch met jullie? Het is veel te lang geleden dat we elkaar gezien hebben, hè?

Met mij gaat het prima! Jean en ik wonen nog steeds met erg veel plezier hier in het zuiden. Helaas is hij vaak op reis, soms ga ik mee, maar niet altijd. Al die steden gaan op den duur ook vervelen. En hier thuis verveel ik me nooit! Ik heb veel vriendinnen in de omgeving, met wie ik allerlei leuke dingen onderneem.

Hier stopt Melanie even met tikken. Klinkt dit allemaal geloofwaardig of ligt het er te dik bovenop? Nee, het zou immers best kunnen...

Ze gaat weer verder:

Nu had ik bedacht dat het leuk zou zijn elkaar weer eens te ontmoeten en lekker bij te kletsen. Daarom wil ik jullie graag uitnodigen om een week of wat langer hiernaartoe te komen. Helaas ben ik wat beperkt wat mijn tijd betreft, Jean en ik gaan namelijk over vijf weken voor langere tijd op reis. Daarom zou de logeerpartij dus binnen nu en vier weken moeten plaatsvinden. Maar goed, ik weet natuurlijk niet of jullie op zo'n korte termijn vakantie kunnen opnemen of dat jullie zelf al vakantieplannen hebben. Dat zou jammer zijn, maar niets aan te doen. Ik hoor graag van jullie. Wat mij betreft zijn jullie vanaf aanstaande maandag welkom.

Groetjes, Melanie

Met een voldane glimlach verzendt ze de mail naar drie adressen.

Ziezo, welkom, meiden! Ze zullen vast niet alle drie kunnen komen, maar als er maar één van hen kan komen, is ze al blij.

Ze gaat de tijd die ze hier nog heeft, goed benutten. Tenslotte kan ze nu nog op kosten van Jean royaal doen. En haar rol als gelukkige, rijke vrouw zal ze met verve spelen!

Niemand hoeft te weten hoe het er in werkelijkheid voor staat. Ze hoeven echt geen medelijden met haar te krijgen. En intussen kan ze zelf wellicht wat aan de nodige contacten werken. En nu maar hopen dat er ten minste één van haar vriendinnen tijd en zin heeft om te komen.

Diezelfde middag komt de makelaar langs. Hij loopt door alle kamers en maakt aantekeningen.

‘Ik mag hier voorlopig toch nog blijven wonen?’ vraagt Melanie hem.

‘Jazeker, maar we gaan alvast kijken wat de huurprijs moet worden,’ antwoordt Pierre Colet. ‘Binnenkort kom ik weer langs om wat foto’s te maken, en daarna komt het op de website.’

Als de makelaar weer vertrokken is, dringt het des te meer tot Melanie door dat het binnenkort echt voorbij is.

Vroeger deelden ze alles.
Nu houden ze vooral de schijn op

Melanie van Putten leidt dankzij Jean, de man van haar dromen, een luxeleven in een prachtig huis in Frankrijk. Maar als Jean haar vertelt dat hij een nieuwe liefde heeft en dat Melanie binnenkort hun woning moet verlaten, weet zij zich geen raad. Ze besluit haar oude studievriendinnen uit te nodigen een week bij haar te komen logeren. Eenmaal in Frankrijk proberen ze alle vier de schijn van een gelukkig leven op te houden. Totdat één van hen open kaart speelt...

Een huis in Frankrijk is de zonnige debuutroman van **Eva de Wit**. Een aanrader voor liefhebbers van **Maeve Binchy** en **Erica James**.

'Een veelbelovend debuut!' ♥ ♥ ♥ ♥ – Chicklit.nl

NUR 340

ISBN 978-9401904384

Z&K

www.zomerenkeuning.nl